

Књига пророка Данила — сто четрдесет осми део

Откривање пророчких таблица: Авакумова визија и Милеров сан

Jeff Pippenger

2024-03-20

Увећање знања које је представљено виђењем о реци Улају јесте оно што је коначно било записано на две таблице Авакумове.

„Са пророштвима која су сматрала применљивим на време другог доласка била су испреплетена упутства нарочито прилагођена њиховом стању неизвесности и ишчекивања, која су их храбрила да стрпљиво чекају у вери да ће оно што је сада нејасно њиховом разумевању у своје време постати јасно.

„Међу тим пророштвима било је и оно из Авакума 2:1–4: ‘Стаћу на стражу своју, и попећу се на кулу, и мотрићу да видим шта ће ми рећи и шта ћу одговорити кад будем укорен. И одговори ми Господ, и рече: Запиши виђење и јасно га изложи на плочама, да може трчати онај који га чита. Јер је виђење још за одређено време, али на крају ће проговорити и неће слагати: ако и оклева, чекај га; јер ће зацело доћи, неће задоцнити. Гле, душа његова која се надима није права у њему; али праведник ће од вере своје жив бити.’“

„Још 1842. године упутство дато у овом пророштву да се ‘запише утвара и јасно изложи на плочама, да може трчати који је чита’ навело је Чарлса Фича да припреми пророчку карту ради приказивања виђења Данила и Откривења. Објављивање те карте сматрано је испуњењем заповести дате Авакуму. Нико, међутим, тада није запазио да је у истом пророштву приказано привидно одлагање испуњења виђења — време оклевања. После разочарања, ово место Писма показало се као веома значајно: ‘Јер је утвара још за одређено време, али на пошљетку проговориће и неће слагати; ако и оклева, чекај је, јер ће зацело доћи и неће задоцнити.... А праведник ће од вере своје жив бити.’ Велика борба, 391, 392.“

Две Авакумове плоче пророчки су два сведока. По Писму, два сведока треба да буду доведена заједно да би се утврдила истина.

Ако ли те не послуша, узми са собом још једнога или двојицу, да се на устима два или три сведока утврди свака реч. Матеј 8:16.

Када се две Авакумове плоче (пионирске карте из 1843. и 1850. године) положи једна преко друге, оне потврђују истине које су биле „драгуљи“ из Милеровог сна. Грешка из 1843. године, приказана на првој плочи, када се положи преко друге плоче, утврђује „време одлагања“ виђења. Милер (симболички стражар те историје) упитао је шта треба да каже током расправе у историји којој је припадао.

Стајаћу на својој стражи, и поставићу се на кулу, и пазићу да видим шта ће ми рећи, и шта ћу одговорити кад будем укорен. Авакум 2:1.

Господ је наложио Милеру да запише виђење, а у своме сну он је ковчежић који је садржао виђење ставио на сто у средини своје собе.

И Господ ми одговори и рече: Запиши виђење и јасно га изложи на плочама, да може читати онај који трчи. Авакум 2:2.

Таблице затим означавају време одлагања и прво разочарање.

Јер је виђење још за одређено време, али ће на крају проговорити, и неће слагати; ако и оклева, чекај га; јер ће заиста доћи, неће закаснити. Авакум 2:3.

Тада су представљене две класе које се испољавају на основу умножавања знања.

Ево, душа његова, која се надима, није права у њему; али праведник ће живети од вере своје. Авакум 2:4.

Две класе богослужитеља биће откривене кроз испитни процес из дванаесте главе Књиге пророка Данила.

И рече: Иди својим путем, Даниле; јер су ове речи затворене и запечаћене до времена краја. Многи ће се очистити, и убелити, и бити окушани; а безбожни ће безбожно поступати; и нико од безбожних неће разумети; али ће мудри разумети. Данило 12:9, 10.

„Мудри“ из Данила јесу мудре девојке из двадесет пете главе Матеја, које су биле оправдане вером, а безбожни су биле луде девојке које су се узвисиле у гордости. На крају Милеровог сна, драгуљи представљају уље у причи о десет девојака, што је била порука.

„Бог се обешчашћује када не примамо поруке које нам Он шаље. Тако одбијамо златно уље које би Он излио у наше душе да би се пренело онима који су у тами. Када дође позив: ‘Ево, женик иде; изађите му у сусрет,’ они који нису примили свето уље, који нису неговали Христову благодат у својим срцима, увидеће, као и луде девојке, да нису спремни да сусретну свога Господа. Они немају, у самима себи, силу да прибаве то уље, и њихови животи су упропашћени.“ Review and Herald, July 20, 1897.

Милерови драгуљи у последњим данима сијаће десет пута јаче, а и број десет и светлост јесу симболи пробе. У последњим данима, представљеним завршетком Милеровог сна, светлост истине приказана на Авакумовим таблицама производи поруку пробе, која је у причи о десет девојака порука пробе Поноћног вапаја. Тај процес испитивања јесте понављање процеса испитивања из милеритске историје, јер се прича о десет девојака понавља до самог слова у последњим данима.

„Често ми се указује на причу о десет девојака, од којих су пет биле мудре, а пет луде. Ова прича се испунила и испуниће се до у најситније појединости, јер има нарочиту примену на ово време и, као порука трећег анђела, испунила се и наставиће да буде садашња истина до свршетка времена.“ Review and Herald, August 19, 1890.

Искуство времена одлагања поновиће се дословно на крају Милеровог сна, и тада ће његови драгуљи сијати десет пута јаче од сунца, чиме се показује да драгуљи представљају коначну пробу у причи о десет девојака. Десет је симбол пробе, и на крају десет дана Данило и тројица достојних беху на изглед лепши и ухрањенији од оних који су јели храну Вавилона. Охоли у Авакуму, који су живели по дрској самоуверености, а не по вери, развили су карактер Вавилона. У милеритској историји они су постали кћери Вавилона, а у Авакуму се папство користи да поистовети њихов карактер.

Гле, душа његова која се узноси није права у њему; али ће праведник живети од вере своје. А и зато што преступа вином, охол је човек, нити остаје код куће; шири жељу своју као гроб, и као смрт је, и не може се наситити, него сабира к себи све народе, и грне к себи сва племена. Неће ли сви ови подићи причу против њега, и подругљиву пословицу против њега, и рећи: Тешко ономе који умножава оно што није његово! докле? и ономе који товари на себе дебелу глину! Неће ли изненада устати они који ће те уједати, и пробудити се они који ће те мучити, и бићеш им за плен? Јер си опленио многе народе, зато ће сав остатак народа опленити тебе; због крви људске и насиља над земљом, над градом и над свима који у њему живе. Авакум 2:4–8.

Процес испитивања који долази на девице из двадесет пете главе Матеја изнедрује једну класу богослужитеља, који су развили карактер цара севера (папства), који је уједно и сила која је „опустошила многе народе.“

Овако говори Господ: Ево, народ иде из земље северне, и велик народ подићи ће се с крајева земље. Латиће се лука и копља; сурови су и немилосрдни; глас им хуји као море; и јашу на коњима, стројно поређани као људи за бој против тебе, кћери Сионова. Чули смо глас о њима: руке нам клону; тескоба нас је обузела, и болови, као код жене на порођају. Не излазите у поље, нити идите путем; јер мач је непријатељев и страх је са свих страна. Кћери народа мога, припаши кострет и ваљај се у пепелу; жали као за сином јединцем, најгорчим нарицањем; јер ће пустошник изненада доћи на нас. Јеремија 6:22–26.

Авакумове две класе јесу они који се оправдавају вером, и они који су јели и пили доктрине Вавилона. Они у последњим данима Милеровог сна који су представљени као девојке, или развијају Христов карактер и тако примају печат Божји, или развијају карактер папства и примају жиг звери.

„Дошло је време да истинска светлост засија усред моралне таме. Вест трећег анђела упућена је свету, опомињући људе да не приме жиг звери или њеног lika на своја чела или на своје руке. Примити овај жиг значи доћи до исте одлуке до које је дошла звер и заступати исте идеје, у непосредној супротности са Божјом речју. За све који приме овај жиг, Бог каже: ‘И тај ће пити од вина гнева Божјега, које је непомешано наливено у чашу гнева његова; и биће мучен огњем и сумпором пред светим анђелима и пред Јагњетом.’“ Review and Herald, July 13, 1897.

Девице које пију вино Вавилона на крају ће пити вино Божјег гнева. У Исаији, пијанице Јефремове испољавају своје слепо пијанство изврћући ствари наглавачке, а тај поступак

треба сматрати „лончарском глином“.

Поистовећивање „свакодневне“ са симболом Христа изврће истину о „свакодневној“ наглавачке, јер је „свакодневна“ сатански симбол. Милерово поистовећивање „свакодневне“ са паганством непосредно је представљено на Авакумовим таблицама. Милерово откриће одломка у Посланици Солуњанима, које му је омогућило да разуме да је паганство оно што је било „уклоњено“, да би се открио „човек греха“ који седи у храму Божјем, јесте првенствена истина смештена у 2. Солуњанима, друго поглавље.

„Читао сам даље и нисам могао наћи ниједан други случај у коме се оно [свакодневна] помиње, осим у Данилу. Затим сам [уз помоћ конкорданце] узео оне речи које су стајале у вези с тим: „уклонити“; он ће уклонити свакодневну; „од времена кад свакодневна буде уклоњена“ итд. Читао сам даље и мислио да нећу наћи никакву светлост о том тексту; најзад сам дошао до 2. Солуњанима 2:7, 8. „Јер тајна безакоња већ дејствује; само док се уклони онај који сада задржава, и тада ће се открити безаконик“ итд. А када сам дошао до тог текста, о, како се јасно и славно истина показала! Ту је! То је свакодневна! Добро, шта онда Павле мисли под „онај који сада задржава“, или спречава? Под „човеком греха“ и „безакоником“ мисли се на папство. Добро, шта је то што спречава да се папство открије? Па, то је паганизам; дакле, „свакодневна“ мора значити паганизам.“ —William Miller, Second Advent Manual, page 66.“ Advent Review and Sabbath Herald, January 6, 1853.

Значење израза „свакодневна жртва“ у Посланици Солуњанима, које је Милер открио, представља основну истину тог одломка. Када Павле указује на оне који не љубе истину и који ће стога примити силну заблуду, он свакако указује на мржњу према истини у општем смислу; али истина на коју се у том одломку непосредно упућује јесте истина да „свакодневна жртва“ представља пагански Рим.

Светиљка телу је око; ако, дакле, око твоје буде једноставно, све ће тело твоје бити пуно светлости. А ако око твоје буде зло, све ће тело твоје бити пуно таме. Ако је, дакле, светлост која је у теби тама, колика је тек та тама! Нико не може служити двојици господара; јер или ће једнога мрзети, а другога љубити; или ће се једнога држати, а другога презирати. Не можете служити Богу и мамону. Матеј 6:22–24.

Постоји само љубав према истини, или мржња према истини. Нема средине. Силна заблуда која долази на луде девојке из Матеја двадесет пет заснива се на њиховом одбацивању светлости Милерових драгуља који представљају коначни тест. Коначни тест древног Израиља био је њихов десети тест, а Милерови драгуљи сијају десет пута јаче у последњим данима. Симбол одбацивања Милерових драгуља јесте „свагдашња служба“, коју су пијанице Јефремове изврнуле наглавачке у трећем нараштају адвентизма. „Свагдашња служба“ је сотонски симбол паганизма. Пијанице су увеле фалсификовани драгуљ, који су донеле из отпалог протестантизма, а који поистовећује „свагдашњу службу“ као симбол Христа.

Milerovo razumevanje njegovih dragulja bilo je ograničeno istorijom u kojoj je bio podignut. Uveren da je Drugi dolazak sledeći proročki događaj, smrtonosna rana papstva 1798. godine mogla je predstavljati samo četvrto i poslednje zemaljsko carstvo iz druge glave Danila. Miler je takođe bio ograničen u svom razumevanju „svagdašnje službe“, jer njegovo svedočanstvo glasi da je kroz otkrivenje bio vođen ka određenom metodu proučavanja, pri čemu je naveo da je koristio svoju Bibliju, Krudenuvu konkordanciju i čitao neke novine. Njegova odluka da proučava na taj način jednostavno mu je došla na um.

„Током дванаест година колико сам био деиста, читао сам све историје које сам могао наћи; али сада сам заволео Библију: она је учила о Исусу! Ипак, добар део Библије и даље ми је био нејасан. Године 1818. или 1819, док сам разговарао с једним пријатељем, код кога сам био у посети, и који ме је познавао и [слушао] како говорим док сам био деиста, он упита, прилично значајно: ‘Шта мислиш о овом тексту, и оном?’ мислећи на старе текстове којима сам приговарао док сам био деиста. Разумео сам на шта је циљао, и одговорио — Ако ми даш времена, рећи ћу ти шта они значе. ‘Колико времена желиш?’ Не знам, али ћу ти рећи, одговорих, јер нисам могао веровати да је Бог дао откривење које се не би могло разумети. Тада сам одлучио да проучавам своју Библију, верујући да могу открити шта је Свети Дух хтео да каже. Али чим сам донео ту одлуку, дође ми мисао — ‘Претпоставимо да нађеш одломак који не можеш разумети, шта ћеш учинити?’ Тада ми је овај начин проучавања Библије дошао на ум: — Узећу речи из таквих одломака, и пратити их кроз Библију, и на тај начин открити њихово значење. Имао сам Крудену Конкорданцију, за коју мислим да је најбоља на свету; па сам узео њу и своју Библију, сео за свој сто, и ништа друго нисам читао, осим помало новина, јер сам био решен да сазнам шта моја Библија значи. Аполос Хејл, The Second Advent Manual, 65.“

Milerovi dragulji nisu bili prepoznati samo njegovim metodom proučavanja, nego i neposrednim otkrivenjem od Boga.

„Бог је послао Свога анђела да делује на срце једног земљорадника који није веровао Библији, како би га повео да истражује пророчанства. Анђели Божји су више пута посећивали тог изабраника, да усмеравају његов ум и отворе његовом разумевању пророчанства која су Божјем народу дотад увек била тамна. Њему је дат почетак ланца истине, и био је вођен да тражи карику за кариком, све док није са чуђењем и дивљењем гледао на Реч Божју. Тамо је видео савршен ланац истине. Та Реч, коју је сматрао ненадаћнутом, сада се пред његовим погледом отворила у својој лепоти и слави. Видео је да један део Писма објашњава други, и када је један одломак био затворен за његово разумевање, у другом делу Речи налазио је оно што га је објашњавало. На свету Реч Божју гледао је с радошћу и са најдубљим поштовањем и страхопоштовањем.“ Early Writings, 230.

Када сестра Вајт каже да је „Бог послао свога анђела“ Милеру, тиме се указује да је Гаврило био анђеоски послат Милеру, јер је „његов анђеоски“ израз који се приписује Гаврилу.

„Речи анђела: ‘Ја сам Гаврило, који стојим пред Богом’, показују да он заузима положај велике части у небеским дворовима. Када је дошао са поруком Данилу, рекао је: ‘И нема никога да се држи са мношвом у овоме осим Михаила [Христа], кнеза вашег.’ Данило 10:21. О Гаврилу Спаситељу говори у Откривењу, говорећи да је ‘посла и показа преко анђела својега слуги својему Јовану.’ Откривење 1:1.” Чежња векова, 99.

Гаврило и остали анђели управљали су Милеровим „умом“ и отворили „његовом разумевању пророчанства која су одувек била тамна Божјем народу“. Његова порука није била једноставно развијена само кроз његов метод проучавања, него и божанским откривењем. Сам метод који је примењивао у проучавању Библије једноставно му је дошао на ум. Када Бог донесе истину у наш ум, то је божанско откривење, за разлику од долажења до истине кроз поступак исправног раздвајања Библије. Милер је чинио и једно и друго, али је божанско откривење било део начина на који је Милер дошао до разумевања предмета „о свагдашњој“.

Miler ne bi prepoznao rodno kolebanje u osmoj glavi Danila, od devetog do dvanaestog stiha, jer je sve što je imao bila Biblija i konkordanca lišena svake informacije o biblijskim jezicima. Ne bi uočio razliku između „sur“ i „rum“, koji se oba prevode kao „uzeti“. Ne bi uočio ni razliku između „miqdash“ i „qodesh“, koji se oba prevode kao „svetinja“.

Он не би уочио истину речи „tamid“ која се у Библији налази сто четири пута. Истина коју није могао да уочи (а која је уједно и истина коју је уочио) јесте да се, од сто четири пута колико се хебрејска реч „tamid“ употребљава у Библији, само у књизи пророка Данила хебрејска реч „tamid“ употребљава као именица. „Tamid“ је хебрејска реч која значи „непрестан“, а у књизи пророка Данила преводи се као „свагдашња“.

Само у књизи пророка Данила ова реч се употребљава као именица, док се свих осталих деведесет и девет пута употребљава као прилог. Из тог разлога, када су се преводиоци Библије краља Џејмса суочили с тиме да Данило ту реч пет пута употребљава као именицу, док су је сви остали библијски писци деведесет и девет пута употребили као прилог, били су, под теретом доказа, приморани да „исправе“ Данилову употребу те речи као именице. Да би „исправили“ Данила, они су тој речи додали реч „жртва“, и тако именицу претворили у прилог. А затим, да би исправила преводиоце, Елен Вајт је била надахнута да забележи да је она „видела у вези са ‘Свагдашњом’ да је реч ‘жртва’ додата људском мудрошћу, и да не припада тексту; и да је Господ дао исправно разумевање тога онима који су објавили вест о часу суда.“

Милер је, по сопственом сведочанству, настојао да разуме „свагдашњу“, што је на крају и учинио у 2. Солуњанима. Али такође, по сопственом сведочанству, када је настојао да разуме неку реч, разматрао би свако место на коме је та реч употребљена, а та реч је у Библији употребљена још деведесет и девет пута. Ипак, његово сведочанство о „свагдашњој“ гласи да је није нашао нигде осим у књизи пророка Данила, када је изјавио: „Читао сам даље и нисам могао наћи ниједан други случај у коме се она [свагдашња] налази, осим у Данилу.“ Милер је био доведен до драгуља не само својим методом проучавања, него

и божанским откривењем које му је било дано посредством службе анђела.

Зато је његово разумевање „свакодневне“ било исправно, али ограничено. Није могао да препозна да од пет пута колико се „свакодневна“ спомиње у књизи пророка Данила, један од три пута када је „свакодневна“ „узета“ представља друго значење од преостала два пута. Једном се „свакодневна“ употребљава с јеврејском речју „gim“, а друга два пута с јеврејском речју „sur“. Обе речи преводе се као „узети“, али „gim“ у осмом поглављу Данила, у једанаестом стиху, значи подићи и узвисити, а у једанаестом поглављу, тридесет првом стиху, и у дванаестом поглављу, једанаестом стиху, реч „sur“ значи уклонити.

Теолози који једу и пију вавилонску храну тврде да, било да се нека ствар уклања или да се нека ствар подиже, обоје представљају неку врсту уклањања, те да се обе речи морају разумети као да поседују исто значење. Они тврде да три пута када се каже да је „свакодневна“ „узета“ увек значи уклонити, и тиме показују да је Данило био немаран у избору својих речи. Они то не говоре отворено, али по закључку уче да је Данило требало да употреби реч „сур“ у сва три појављивања, јер, према тим теолозима, он је наводно сваки пут мислио на исту ствар када је „свакодневна“ била „узета“.

Они чине исто и са речима „miqdash“ и „qodesh“, које су обе преведене као „светилиште“ у стиховима једанаест до четрнаест осме главе. При сваком помињању „светилишта“ у та четири стиха, они упорно тврде да сва она представљају Божје светилиште. По истом закључивању, Данило је једноставно требало да употреби „qodesh“ у сва три навода, а не да у једанаестом стиху употреби „miqdash“. Милер не би уочио разлику између тих речи, али савремени теолози је уочавају, и када је уоче, они упорно тврде да се никаква разлика не сме признати. Ипак, Милер, који није уочавао разлике између тих речи, дошао је до разумевања супротног разумевању савремених теолога.

Стварност је да је Данило био пажљив писац, који је познавао јеврејски језик и био оцењен као десет пута мудрији од свих осталих мудраца Вавилона. Ако је ико познавао правилну употребу јеврејског језика и начин на који је она требало тачно да буде представљена у тој посебној историји, то је био Данило. Ако је Данило употребио различите речи, то је било зато што су оне имале намеру да пренесу различита значења, која је он свесно настојао да изрази. Када се призна Данилова јасна разлика у употреби речи које се преводе као „светиња“ или као „узети“ или „уклонити“, оне потврђују Милерово разумевање „свагдашње службе“, које је Милер препознао управо у оном одломку у коме Павле истиче да су они који мрзе истину предодређени да приме силу заблуде.

Они који мрзе истину и верују лажи која производи снажну заблуду, такође су представљени као пијанице Јефремове, које су представљене у две класе. Једна класа јесте образовано вођство, а друга класа јесу необразовани који ће слушати само оно чему их образовани уче. То су они који се скривају под лажима и који склапају савез са смрћу. То су луде девојке из Матеја двадесет и пет, и они чија је душа надмена у Авакуму два. То су они који одбацују темељне истине Милеровог сна, које сијају десет пута јаче на крају (представљајући десету и последњу пробу за савремени Израил), као што је било предочено

десетом и последњом пробом за древни Израилљ.

Наставићемо ово проучавање у наредном чланку.

И Господ рече Мојсију: Докле ће ме овај народ вређати? и докле ми неће веровати, после свих знакова које сам показао међу њима? Ударићу их помором, и лишићу их наследства, а од тебе ћу учинити народ већи и силнији од њих. А Мојсије рече Господу: Тада ће то чути Египћани, (јер си ти силом својом извео овај народ испред њих) и казаће становницима ове земље; јер су чули да си ти, Господе, међу овим народом, да се ти, Господе, виђаш лицем к лицу, и да облак твој стоји над њима, и да идеш пред њима, дању у стубу од облака, а ноћу у стубу од огња. А ако побијеш сав овај народ као једнога човека, тада ће народи који су чули глас о теби говорити: Зато што Господ није могао да уведе овај народ у земљу коју им је под заклетвом обећао, зато их је побио у пустињи.

А сада, молим те, нека се покаже велика сила Господа мога, као што си рекао говорећи: Господ је дуготрпељив и обилан милошћу, прашта безакоње и преступ, али кривца никако не оправдава, походећи безакоње отаца на деци до трећег и четвртога колена. Опрости, молим те, безакоње овога народа по величини милости своје, као што си праштао овоме народу од Египта па до сада. И Господ рече: Опростио сам по речи твојој; Али, тако ја жив био, сва ће се земља напунити славе Господње. Јер сви они људи који су видели славу моју и чудеса моја, која сам учинио у Египту и у пустињи, па су ме искушавали ево десет пута и нису послушали глас мој, заиста неће видети земљу коју сам под заклетвом обећао оцима њиховим, нити ће је видети иједан од оних који ме раздражише. Али слугу мога Халева, зато што је у њему био други дух и што ме је сасвим следио, њега ћу увести у земљу у коју је ишао, и семе његово наследиће је. Бројеви 14:11–24.